

1

„Розата на ветровете“

Когато слънцето, подобно на яйчен жълтък, се появи иззад Адмиралската скала, село Пемброуз все още спеше. Нежните златни лъчи докоснаха повърхността на морето и се плъзнаха към залива, промушиха се внимателно между малките спящи къщички и пробудиха мързеливите рози в градините. После запълзяха по високите скали, стоплиха гнездата на кормораните и на враните и продължиха към дивия пуцинак. Единствените живи същества в него бяха овцете, които проблейваха възпитано, за да поздравят новия ден.

Когато слънцето се издигна още по-високо, вила „Гушер“ започна да проскъртва. Беше

Глава 1

построена от парчета гърбо, изхвърлени от морето, и щом температурата се вдигнеше, парчетата се надуваха и шумно се наместваха. Обитателите на Пемброуз смятаха, че това са стенанията на загубилите живота си в морето хора, и си казваха, че никога няма да стъпят в тази ужасна къща.

Минерва Минт обаче не чу злобещите шумове на вилата, когато се измъкна от жълтата палатка, в която спеше заедно с язовеца. Показа се на прозореца, разпери ръце и вдиша с пълни гърди свежия въздух, който идваше от морето.

Протегна се с удоволствие. Най-много обичаше тази част от деня, когато всичко още предстоеше и въздухът трептеше, изпълнен с обещания. Но изведнъж застина.

- Ммм... - измърмори полугласно тя и внимателно огледа всичко наоколо със зелените си очи. - Хм.... - имаше чувството, че нещо липсва.

Вила „Гушعر“ се издигаше на върха на Адмиралската скала и оттам се виждаха заливът

„Розата на ветровете“

на Пемброуз и безкрайната шир на океана. Минерва се огледа във всички посоки, също като капитан на командния мостик, но в гледката май нямаше нищо странно. Всичко изглеждаше спокойно, по синьото небе нямаше нито едно облаче, и все пак...

- А, ето какво било! - възкликна момичето и подсвирна, за да извика Аугустус, снежната кукумявка, която заедно с другите тринайсет беше направила гнездото си на един от комините.

Никой не се появи.

- Интересно - измърмори Минерва.

Никога досега кукумявката не беше пропускала да ѝ пожелае добро утро. Минерва подсвирна още веднъж и се заслуша, но не чу нито пърхане на криле, нито познатия вик на кукумявките.

- Много странно...

Минерва бързо се спусна по стълбището, като се спъваше в твърде широката си нощница, и излезе в градината. Застана в средата на ливадата и се загледа в покрива.

- Не, няма и следа от кукумявки - отбеляза тя и тръсна червените си къдрици.

Минерва живееше от девет години във вила „Гушер“ и подобно нещо не се беше случвало досега!

Момичето реши да опита за последен път. Поднесе към устните си малката флейта, която носеше окачена на врата си, и започна да свири, като местеше бързо пръсти по дупчиците. Мелодията изпълни въздуха, събуди катерички и полски мишки, но крилатите ѝ приятелки не се появиха. Показа се обаче госпожа

„Розата на ветровете“

Флопс, която надникна през прозореца на стаята си. Косата ѝ бе накичена с ролки и фиби, така че приличаше на огромен таралеж.

- Какво става? - попита губернантката, като нагласяше очилата си, за да види Минерва.

- Голяма загадка, госпожо Флопс! Всички кукумявки са изчезнали! - почеса обсипания си с лунички нос момичето. - Странно нещо!

Снежнобелите ѝ приятелки я бяха изоставили и Минерва не можеше да си обясни защо.

Тя бързо се преоблече, метна се на колелото и с такъв устрем завъртя педалите към Пемброуз, че за малко не се блъсна във витрината на пощенската служба, когато стигна там. Отпред стояха Раби и Томазина с мрачни и тъжни лица.

Минерва ги беше извикала с огледалцето, което държеше винаги на перваза на най-високия прозорец на вила „Гушер“, за да изпраща съобщения на приятелите си по морзовата азбука. Не беше споменала за изчезването на кукумявките, тогава каква би могла да е причината за тъжните изражения на лицата им?

Глава 1

Минерва настисна спирачките и спря на сантиметър от елегантните обувчици на Томазина, които бяха в тон с красивата ѝ бледорозова рокля.

- Не ми казвайте, че пак сте се карали! - въздъхна загрижено тя, защото двамата ѝ приятели често се караха.

- А, не, изведнъж се сетихме, че след няколко дни започва училище - каза Раби намръщено. - Това е причината...

- Да, край на ваканцията, край на загадките, край на приключенията - продължи с трагичен тон Томазина и поклати глава. - Само безкрайна досада...

- Е, ако мога да ви утеша, имам една загадка за вас - засмя се Минерва.

Думите ѝ имаха магически ефект върху Томазина.

- Наистина? - русите ѝ букли заскачаха от радост.

Реакцията на Раби обаче беше по-предпазлива. Той се надяваше да прекара последните дни от ваканцията на спокойствие или поне

„Розата на ветровете“

да не се налага да рискува кожата си в някое опасно приключение. Но с тези две негови приятелки подобна възможност май почти не съществуваше.

- Да не се е случило нещо? - попита той леко притеснен. - Да не е пристигнало ново писмо от Дракона?

През последните седмици тази тайнствена личност беше изпратила на Минерва цели три съобщения. Знаеше всяка стъпка на Бандата на кукумявките и най-вече знаеше за съкровището на разбойниците.

- Шшшт! - спря го Томазина. - Не можем да говорим тука... пред всички.

Тримата се огледаха предпазливо. Намираха се точно в центъра на селото, на Булеварда на сливите, който в този час бе доста оживен. Пред вратата на доктор Гералд имаше гълга опашка от възрастни пациентки, които чакаха да дойде редът им за преглед. Пред странноприемница „Рибешки кости“ Тимъти току-що беше натоварил на каручката си една огромна торба, пълна с патешки пух, от

Глава 1

който щяха да му правят Юрган. Оливър, единственият полицаи в селото, ходеше напред-назад по улицата, за да се перчи с новата си униформа.

Точно в този момент от амбулаторията на доктор Гералд излезе медицинската сестра Хорация с поднос с бисквити и чаши чай за пациентките. Тъкмо да започне да ги раздава, когато се случи нещо невероятно – в небето на Пемброуз се появи огромен шарен балон!

– Мили боже! – възкликна медицинската сестра и изпусна подноса.

Носовете на всички жители на селото, както и тези на тримата приятели, се вдигнаха нагоре.

– Гледай ти! – възкликна смаяно Раби. – Според вас... насам ли идва?

– Ами така изглежда – отвърна Минерва, като гледаше балона, който ставаше все по-голям.

– О, като си помисля, че днес се страхувах, че може да се отегча! – въздъхна радостно Томазина.

„Розата на ветровете“

– Хм, какво ще кажете да се скрием някъде? – предложи Раби, защото балонът се поклащаше заплашително над главите им.

Подобна мисъл беше дошла и в главите на съселяните им, които се втурнаха да тичат насам-натам като подплашени kokoшки. Оливър, вместо да изпълни гълга си и да се погрижи за запазването на реда, се опита да се намъкне под каручката на Тимъти, но беше толкова едър, че я преобърна. Торбата с пуха се отвори и той се разлетя из цялата улица.

Все пак балонът не причини жертви. Той продължи да се носи леко над центъра на селото и след това елегантно се приземи. Висок мъж със загоряло от слънцето лице, скрито наполовина от големи авиаторски очила, скочи на земята. Косите му бяха сиви и рошави, имаше хубави прошарени мустаци, също разрошени, в тях се заплете едно паче перо, което го погъделичка по носа.

– Апчих! – кихна мъжът.

После свали очилата, които бяха образували бяла рамка около светлосините му очи.

Глава 1

Носеше авиаторски костюм, допълнен от набиващи се на очи ботуши с шпори, които погрънкваха на всяка крачка.

- Любезни госпожи и господа - започна мъжът, - моля да ми простите това неочаквано.... бурно пристигане. - Усмихна се и около устата му се оформи симпатична мрежа от

„Розата на ветровете“

бръчици. – Името ми е мистър Хелиос, авиатор и изследовател на небесата, на вашите услуги – представи се той с поклон. – А това – мъжът посочи към балона – е „Розата на ветровете“. С нея съм обиколил целия свят... от Ню Йорк до Кайро, от Буенос Айрес до Катмангу!

Никой не обели и дума, всички бяха в шок. Оливър обаче се измъкна от скривалището

Глава 1

си. В този миг вратата на амбулаторията се отвори и доктор Гилбърт излезе, за да види какво е направила сестрата.

- Хорация, какво става тук? - попита той с изискания си глас.

Докторът беше образец за елегантност с безупречно изгладеното си сако и перфектно завързаната си вратовръзка. Беше известен с това, че никога не губи самообладание, но видът на пациентките му, покрити с пера като индианци, готови за война, го накара да онемее. Докторът погледна мистър Хелиос с обещени очи. Авиаторът издържа на погледа му и пригладя бакембардите си.

- Е, госпожи и господа, за да ми простите, ще ви предложа голямо намаление за разходка на борда на „Розата на ветровете“. Можете да преживеете невероятни неща на скромна цена!

- Ах, как ми се иска приключение с балон! - въздъхна Томазина.

Раби презлътна. „Само това ни липсваше!“, помисли си той, а на глас добави.

„Розата на ветровете“

- Имаш перо в косата, Томазина... - навяваше се така да разсее приятелката си от безумните ѝ идеи за летене.

Неочаквано обаче Оливър му се притече на помощ. Полицията измъкна блокчето с квитанциите за глоби, което не беше използвал никога преди това, защото никога в Пемброуз не нарушаваше закона. При мисълта да тръсне най-послед една хубава глоба на някого очите му заблестяха.

- Мистър...

- Хелиос - подсказа му авиаторът. - Искате ли да сте първият, който ще се понесе из въздуха?

- Мистър Хелиос - повтори Оливър със строг глас, - трябва да ви информирам, че тук улиците се използват от пешеходци, велосипеди и коне. Движението на превозни средства е забранено.

- О, но „Розата на ветровете“ не е превозно средство и не се движи по улицата - отвърна авиаторът, без ни най-малко да се притесни. - Тя лети във въздуха. Извинявам се за

Глава 1

неудобството, любезни господин полицаи, но законът не е нарушен – и се поклони отново, а после се обърна към жителите на селото: – И така, госпожи и господа, кой иска да опита първи опиянението от едно пътуване с балон?

Очите на Томазина блеснаха.

– Ще се качим ли? – попита тя Минерва.

Червенокосата ѝ приятелка имаше голямо желание да се повози. Щеше да е наистина хубаво да браздят небето в този чуден балон в ярки цветове.

Раби, ужасен при мисълта да се отдели дори и на метър от земята, побърза да ги разубеди. Дръпна настрана приятелките си и пошепна в ухото на Минерва:

– Нали щеше да ни казваш някаква тайна?

Момичето стана сериозно. Пристигането на мистър Хелиос я накара да забрави най-важния си проблем.

– Да, случи се нещо много лошо – въздъхна тя. – Кукумявките изчезнаха от вила „Гушчер“.

За втори път тази сутрин приятелите ѝ останаха със зяпнала уста.